

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Arne Bjerregaard spurgte mig, hvordan det ville gå, når en landmand får et indekslån, som reguleres efter, hvordan ejendomspriserne udvikler sig. Hr. Arne Bjerregaard tog som eksempel, at vi er inde i en periode, som vi uægtelig har oplevet efter Danmarks indmeldelse i fællesmarkedet, hvor landbrugsejendommenes priser stiger til 3 gange så meget, som de hidtil har været, og så siger hr. Arne Bjerregaard, at det da ikke gør noget, at landmanden så skal betale 3 gange så store ydelser på sit pantebrev, når hans ejendom vitterlig er steget til det tredobbelte.

Jo, hr. Arne Bjerregaard, for landmandens indtægt plejer ikke at stige til det tredobbelte, fordi ejendommen stiger til det tredobbelte. Forskellen ville være, at dansk landbrug, der, som hr. Arne Bjerregaard helt rigtigt påpegede, kom i vanskeligheder, da landbrugsministeren hed Niels Anker Kofoed i 1979, i stedet for ville have fået vanskeligheder, hvis man havde haft hr. Arne Bjerregaards system, allerede da hr. Poul Dalsager første gang blev landbrugsminister i 1975.

Men der er jo ingen, der siger, at landbrugsejendommens priser bliver ved med at stige. Man kunne tænke sig, at landbrugsejendommens priser faldt til f.eks. halvdelen, og så ville det være en katastrofe for pensionisterne, hvis de, når de skulle give mere for deres forsyninger med både varme og alverdens andre ting, pludselig kun fik udbetalt halvdelen af den pension, de ellers skulle have haft, fordi nogle dem uvedkommende landbrugsejendommens priser reguleres den vej.

Derfor er det fuldstændig falsk tale at knytte pensioners udbetaling sammen med, hvordan noget så sprælsk som landbrugsejendommens priser bevæger sig; det skal vi lade være med. Den galaj vil regeringen have os til at indskibe os i, og derfor skal den regering væk.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg mener, hr. Glistrup tager totalt fejl. Selvfølgelig må det være en fordel for landmanden at få indeksregulerede lån, hvis ejen-

domspriserne falder. På den anden side kan pensionisterne i dette land ikke regne med at få mere i pensioner, end vort erhvervsliv kan frembringe. Der skal være en baggrund for det, man skal have udbetalt i pensioner, og der er ingen andre til at betale fremtidens pensioner end vort erhvervsliv. Landbrugspriserne vil, hvis vi ellers fører en fornuftig politik, afspejle den almindelige udvikling i samfundet.

Den landmand, der f.eks. låner til en tredjedel af handelsværdien, vil ikke komme ud i noget økonomisk uføre. Han vil stadig væk have en belåning i indeksobligationer på en tredjedel af sin ejendom, ikke mere. Det afhænger selvfølgelig af, hvordan man laver indekseringen, men det er den idé, jeg har, og den tror jeg vi kunne gennemføre. Så vil der stadig væk kun være en belåning på en tredjedel uanset prisudviklingen på ejendommen. Vil han bygge en ny stald, er værdien af ejendommen jo forøget, og så låner han selvfølgelig til den nye stald, for den ligger uden for det dér. Der er ingen problemer, hr. Glistrup.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg henstiller, at man prøver at samtale i et noget lavere toneleje af hensyn til den almindelige opmærksomhed om indlæggene.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

At pensionist Gerda Jensen, der sidder ude på Nørrebro og skal have sine penge til at købe petroleum og tøj for osv., skal have halvt så meget i pension, fordi proprietærgårde falder i pris til halvdelen, er skingrende uretfærdigt.

Omvendt, hvis vi tager fra den pensionskasse, der i et frit marked skal ud og købe en indeksobligation, som er afhængig af landbrugsprisernes udvikling: den vil kræve en merrente, f. eks. 28 pct.s rente, hvis renten i øvrigt i samfundet er 22, og det vil sige, at indeksobligationer til 2½ pct. pålydende vil blive solgt til kurs 12¼, måske 12¾. Det er altså virkningen af det, hr. Arne Bjerregaard siger.

Omvendt for den landmand, som har dette lån, og som skal betale ydelser løbende: hans ejendom er måske nok steget med en million eller to, men det er hans salgspriser ikke, og